

[Udenrigsministeren.]

For saa vidt angaar det sydslesvigske Spørgsmaal har Regeringen heri nedlagt sine Synspunkter paa Linie med de tidligere Memoranda af 19. Oktober og 18. November 1946.

Det udtales, i Afsnit 7, at det for Danmark er af særlig Betydning, at der tages fornødent Hensyn til de nationale danske Interesser, som er knyttet til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig, og at den danske Regering og Rigsdag, som ofte udtalt, staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund. I samme Afsnit gentages Ord til andet de Afsnit, jeg før citerede fra Memorandummet af 19. Oktober.

I Afsnit 5 i det nye Memorandum af 31. Januar udtales, at det maa anses for nødvendigt, at der træffes Bestemmelser, som effektivt kan tilsikre alle Tysklands Indbyggere almindelige borgerlige og demokratiske Frihedsrettigheder, og at der herved særligt tænkes paa den politiske Ligeret for alle, navnlig Retten til at danne politiske Partier, paa Forenings- og Forsamlingsfriheden, Trosfriheden, Trykke- og Pressefriheden samt paa den personlige Frihed, herunder Boligens Ukrænkelighed, og Individets Retsbeskyttelse mod Overgreb fra Statsmagten gennem en uafhængig Doms-magt.

I Afsnit 6 udtales, at det efter de indhøstede Erfaringer maa anses for paakrævet, at disse Rettigheder udtrykkeligt sikres de ikke-tyske Folkedele inden for det tyske Rige, og at de specificeres, for saa vidt de tager Sigte paa disse. Dette udvikles nærmere i Overensstemmelse med Indholdet af Memorandummet af 18. November, som jeg tidligere har refereret. Dertil er føjet en Definition af, hvad der skal forstaaes ved de „ikke-tyske Folkegrupper“ inden for den tyske Stats Rammer, nemlig de Dele af Befolkningen, der ikke har tysk Sindelag, uanset om de har tysk Statsborgerret.

Desuden siges det, at der til Sikring af disse Rettigheder bør træffes særlige Foranstaltninger, f. Eks. paa den Maade, at der oprettes et særligt Organ af international Karakter, som med bindende og for tyske Myndigheder forpligtende Virkning skal kunne afgøre de Spørgsmaal, som maatte blive indbragt for det af disse Folkedeles Medlemmer.

Det udvikles dernæst i Memorandummet, at de almindelige internationale Kontrolorganer, der maatte blive indsat til Overvaagelse af den politiske Udvikling i Tyskland, bør paase, at det nævnte Organs Afgørelser efterleves af de tyske Myndigheder, idet der

gives de interesserede Medlemmer af vedkommende Folkegrupper Adgang til at indbringe Klager over eventuelle Tilsidesættelser for disse Kontrolorganer.

Som et Led i Sikringen af de i Redegørelsens Afsnit 6 omtalte Rettigheder ønsker den danske Regering — det staar i Afsnit 8 —, at der inden for den tyske Stats Rammer nu træffes Foranstaltning til en administrativ Adskillelse mellem Sydslesvig og Holsten, saaledes at der ikke skabes eller opretholdes fælles tyske Organer for Sydslesvig og Holsten, og saaledes at ingen tysk Myndighed i Holsten faar Indflydelse paa Sydslesvigs Administration.

Endelig pointeres, i Afsnit 9, den dobbelte Betydning af, at Flygtningene fjernes fra Sydslesvig, dels af Hensyn til den der hjemmehørende Befolkning, dels af Hensyn til den danske Grænses Sikkerhed. Det udtales i denne Forbindelse, at det maa forekomme betænkeligt, at der under Paabe-raabelse af demokratisk Ligeberettigelse gives det fremmede Flygtningeelement, som ingen Tilknytning har til Landsdelen, og hvis Tilflytning er sket i Strid med en meget stor Del af den der hjemmehørende Befolkning, idet de store Flygtningemassers Ophold i Landsdelen efter den danske Regerings Opfattelse kun kan betragtes som midlertidigt, hvorfor Regeringen maa finde det paakrævet, at der træffes en saadan Ordning, at den hjemmehørende Befolkning berettigede Interesser sikres, og navnlig, at der ved Valg til kommunale og provin-sielle Raad og Forsamlinger tillægges den en afgørende Indflydelse paa dens Hjemstavns Forhold.

Der synes hos adskillige her i Landet at være Tvivl om, hvorvidt der er Udsigt til ved de forestaaende Forhandlinger at opnaa en Sikring af Rettighederne for de ikke-tyske Folkedele inden for Tysklands Grænser, specielt den dansksindede Folkedel i Sydslesvig. Denne Tvivl kommer af, at Stormagterne ikke fra første Færd har vist den samme Interesse for Mindretalsbeskyttelse som Tilfældet var efter den første Verdenskrig.

Ved Hjælp af Folkeflytninger har man ment radikalt at kunne løse nationale Befolkningsproblemer. Det synes imidlertid, som om de Erfaringer, der er indhøstet ved de store Folkeflytninger, der har fundet Sted efter den sidste Krig, ikke opmuntrer til Fortsættelse ad denne Vej, og der er da ogsaa efter Krigen blevet truffet Bestem-